

WOJEWODA ŚWIĘTOKRZYSKI

Kielce, dnia 01-02-2024

Znak: PNK.I.4130.34.2024

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 40 ze zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały NR LI/382/2023 Rady Gminy Wilczyce z dnia 28 grudnia 2023 r. w sprawie *Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Wilczyce* w części obejmującej § 4 ust. 1 pkt 3, § 18 ust. 2 pkt 1, § 20 ust. 2, § 21, § 22 załącznika do uchwały zatytułowanego „Regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Wilczyce”.

UZASADNIENIE

Rada Gminy Wilczyce na sesji w dniu 28 grudnia 2023 r. podjęła uchwałę NR LI/382/2023 w sprawie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Wilczyce. Uchwała została podjęta na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15, art. 40, art. 41 ust. 1, art. 42 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 40 ze zm.) oraz w oparciu o art. 4 ust. 1 i ust. 2 ustawy z 13 września 1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U. z 2023 r. poz. 1469). Załącznikiem do uchwały jest „Regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Wilczyce” zwany dalej „Regulamin”. Uchwała została doręczona organowi nadzoru w dniu 3 stycznia 2024 r. Analiza nadzorcza ujawniła niezgodność uchwały z prawem, co skutkowało skierowaniem do Rady Gminy zawiadomienia o wszczęciu postępowania nadzorczego w dniu 26 stycznia 2024 r. Zawiadomienie przewidywało dla Rady Gminy termin na udzielenie odpowiedzi do dnia 31 stycznia 2024 r. Rada Gminy w odpowiedzi zakwestionowała stanowisko organu nadzoru.

Treść § 4 ust. 1 pkt 3 Regulaminu zgodnie z którym mycie pojazdów samochodowych poza myjniami może odbywać się wyłącznie pod warunkiem, że mycie dotyczy wyłącznie nadwozia samochodu narusza art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. d ustawy z 13 września 1996 roku o utrzymaniu

czystości i porządku w gminach (Dz.U. z 2023 r. poz. 1469) – zwana dalej „ustawą” poprzez przekroczenie delegacji ustawowej zawartej w tym przepisie. Celem art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. d ustawy jest dbałość o ochronę środowiska i ludzi przed potencjalnymi zagrożeniami mogącymi powstać na skutek mycia i przeprowadzania napraw pojazdów poza myjniami i warsztatami. W granicach tego przepisu nie mieści się jednak wprowadzenie ograniczenia do mycia tylko nadwozia samochodu. Jest ono bowiem zarówno sprzeczne z celem art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. d ustawy jak i bezprawnie ingeruje w prawo własności właścicieli nieruchomości. Analogiczne stanowisko zajął NSA w wyroku z dnia 21 lipca 2022 r., sygn. akt III OSK 5477/21.

Treść § 18 ust. 2 pkt 1 Regulaminu narusza art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy poprzez przekroczenie przez Radę Gminy delegacji ustawowej określonej w tym przepisie, gdyż w ocenie organu nadzoru poza delegacją ustawową tego przepisu pozostaje wprowadzenie obowiązku zainstalowania sygnalizacji dźwiękowej lub domofonu przy wejściu na teren nieruchomości oraz umieszczenie w widocznym miejscu ostrzeżenia o przebywającym tam zwierzęciu domowy. Stanowisko organu nadzoru pozostaje w pełni zgodne z poglądami judykatury prezentowanymi w omawianym zakresie czego przykład stanowi wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 24 czerwca 2020 r., II SA/Gd 424/19.

Przekroczenie kompetencji ustawowej przyznanej Radzie Gminy na mocy art. 4 ust. 2 pkt 7 ustawy stanowi § 20 ust. 2 Regulaminu regulujący zasady umiejscowienia uli na terenie nieruchomości, gdyż stanowi bezpodstawną ingerencję zarówno w prawo własności nieruchomości jak i stosunki sąsiedzkie, a więc obszary stanowiące prawo prywatne, a nie prawo publiczne. Rada Gminy nie ma kompetencji do wprowadzania takiej regulacji w Regulaminie. Trzeba zauważyć, że potencjalne zakłócenia spowodowane hodowlą pszczół mogą zostać zakwalifikowane jako immisje, będące sferą prawa prywatnego. Tym samym § 20 ust. 2 Regulaminu wkracza w sposób bezprawny w sferę prawa sąsiedzkiego (podobnie WSA w Łodzi w wyroku z dnia 23 lipca 2020 r., sygn. akt II SA/Łd 12/20).

Treść § 21 Regulaminu narusza art. 4 ust. 2 pkt 8 ustawy gdyż nie stanowi należytego wykonania przez Radę Gminy dyspozycji tego przepisu. Art. 4 ust. 2 pkt 8 ustawy nakazuje bowiem wyznaczanie obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania. Wymaga to kazuistycznego wskazania tych obszarów oraz konkretnych terminów przeprowadzenia deratyzacji (tak też: WSA w Gdańsku w wyroku z dnia 16 grudnia 2020 r. II SA/Gd 227/20 oraz WSA w Poznaniu w wyroku z dnia 19 listopada 2015 r., sygn. akt IV SA/Po 414/15). Treść § 21 Regulaminu nie wyznacza zarówno obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji jak i terminów jej przeprowadzania a poprzestaje na wskazaniu obowiązku dokonania deratyzacji dopiero w razie stwierdzenia wystąpienia gryzoni i insektów. Celem art. 4 ust. 2 pkt 8

ustawy jest natomiast zapobieganie wystąpieniu gryzoni i insektów poprzez prowadzenie planowanej na konkretnych obszarach gminy z uwagi na prowadzoną tam działalność i zagrożenie wystąpienia gryzoni i insektów przedniej deratyzacji. Wprowadzona przez Radę Gminy regulacja kreuje natomiast deratyzację następczą, której nie można uznać za należyte wykonanie dyspozycji art. 4 ust. 2 pkt 8 ustawy.

Naruszenie art. 4 ust. 2 pkt 8 ustawy stanowi § 22 Regulaminu poprzez przekroczenie przez Radę Gminy kompetencji ustawowej wynikającej ze wskazanego przepisu. Rada Gminy obciążyła właścicieli nieruchomości kosztami deratyzacji podczas gdy art. 4 ust. 2 pkt 8 ustawy nie stanowi podstawy prawnej do kreowania takiego obowiązku po stronie właścicieli nieruchomości. Analogiczne stanowisko zaprezentował WSA w Poznaniu w wyroku z dnia 19 listopada 2015 r., sygn. akt IV SA/Po 414/15.

Mając na względzie powyższe należało stwierdzić nieważność uchwały we wskazanej powyżej części jako podjętej z istotnym naruszeniem prawa.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach za pośrednictwem Wojewody Świętokrzyskiego - w terminie 30 dni od daty jego doręczenia.

Podpis
Józef Bryk
Wojewoda Świętokrzyski